ప్రయాణంలో ప్రేమ

జె.ఎస్. శోభనాథ్

రైలు ఇంక బయలుదేరబోతోందనగా ప్లాట్‌ఫారంమీదికి పరుగెత్తుకొచ్చింది ప్రమీల. గార్డు గట్టిగా విజిల్ ఊదాడు. దానికి జవాబా అన్నట్టు రైలింజను కూడా కర్కశంగా కూత పెట్టి 'భుస్సుభుస్సున' పెద్ద చప్పుడు చేసింది. అంతే.... దాంతో ప్లాట్‌ఫారంమీద ఒకటే హడావిడి ప్రారంభమైంది. అంతసేపూ స్టైయిల్‌గా నిలబడి కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న పాసింజర్లందరూ గబగబా రైల్లోకి ఎక్కి తమ తమ సీట్లల్లో కూర్చున్నారు. ప్రమీల కూడా తన సూట్‌కేస్‌తో సహా ఎలాగో ఎక్కేసింది.

గార్డు పచ్చజెండా వూపగానే రైలు మెల్లగా కదిలింది. ప్లాట్‌ఫారం మీదున్న వాళ్ళందరూ చేతులు పైకెత్తి ఊపసాగారు "టా.. టా.... బై....బై... " అంటూ. కొంతమంది రుమాళ్లు తీసి ఊపారు మరి కొందరు తమ ఆప్తుల వియోగం భరించలేక ఆ రుమాళ్ళతోనే తమ కళ్ళు అద్దుకున్నారు ప్రయాణికుల్లో కొందరు వాచీలు చూసుకుని రైలు సరైన టైమ్‌కు బయలుదేరినందుకు మనసులోనే సంతోషించారు

కదులుతున్న రైలుతోబాటే నడుస్తూ కూతురికి ఎన్నో జాగ్రత్తలు చెప్తూను ప్రమీల తండ్రి. "జాగ్రత్తగా వెళ్లమ్మా .... వెళ్ళగానే ఉత్తరం రాయడం మర్చిపోకే! పాఠాలు శ్రద్ధగా చదువుకో. అన్నయ్యా వదినలతో కలసిమెలసి ఉండు."

చటుక్కున ప్రమీల కెదురుసీటులో కూర్చున్న వ్యక్తికేసి చూశాడు ఆయన.

ఆ వ్యక్తి మంచివాడిలా కనిపించేసరికి "మీరు ఎక్కడిదాకా వెళతారు బాబూ..." అని అడిగాడు

"హైదరాబాదు వరకండీ...." వినయంగా సమాధానమిచ్చాడు ఆ వ్యక్తి.

"అయితే మా అమ్మాయిని కాస్త కనిపెట్టుకోండి బాబూ .. అమ్మాయ్ ఈయన నీకు తోడుంటారు.... ఏం భయపడకుండా వెళ్ళు ..."

అప్పటికే పరుగెత్తి అలసిపోయిన ముసలాయన అంతటితో ఆగిపోయాడు.

"అలాగేలెండి .... మీరేం దిగులు పడకండి ...." అని రైల్లోని వ్యక్తి భరోసా ఇచ్చాడు కానీ ఆ మాటలు ఆ ముసలాయనకు వినిపించలేదు రైలు అప్పటి దాకా వేగం అందుకుంది.

ప్రమీల కిటికీలోంచి మొహం ఇవతలికి తీసుకుని తన కెదురుగా కూర్చున్న వ్యక్తికేసి చూపులు సారించింది. అతను చిరునవ్వుతో తనకేసే చూస్తున్నాడు. మంచి ఒడ్డూ, పొడుగూ వుండి తెల్లగా ఆకర్షణీయంగాఉన్నాడు. తెల్లని పైజామా గోధుమరంగు సిల్కులాల్చీ తొడుక్కున్నాడు. వెడల్పాటి ముఖానికి నల్ల ఫ్రేము కళ్ళజోడు ఎంతో అందాన్నిస్తోంది. గాలికి ఎగిరెగిరి పడుతూ మాటిమాటికీ నుదుటిమీదికి వాలుతున్న నల్లని జుట్టు, పెద్ద నుదురు, కాస్త చిన్నవైనా వింతకాంతితో నిశితంగా పరిశీలించే కళ్ళు, సన్నని మీసకట్టు, తీరైన నోరు-మొత్తానికి అందంగా హుందాగా ఉన్నాడు అంతేకాదు, చూడగానే గౌరవభావం కలిగించే ప్రత్యేకత ఏదో వుంది అతనిలో.

ప్రమీల ఉన్నట్టుండి కళ్ళు కిందికి వాల్చుకుంది. 'ఛ! ఒక అపరిచితవ్యక్తిని అంతసేపు రెప్పవాల్చకుండా చూస్తూ కూర్చుంటే అతనేమనుకుంటాడు!' అని తనకుతానే మందలించుకుంది.

అంతలో ఆమెకు మరో సందేహం వచ్చింది— కంపార్టుమెంటులో ఉన్నవాళ్ళు ఎవరైనా తనను చూశారేమో అని. వెంటనే కళ్ళు పైకెత్తి ఓసారి చుట్టూ పరికించి చూసింది. కంపార్టుమెంటులో అట్టే జనం లేరు. ఓ ప్రక్క మూలగా ఎవరో కొత్తదంపతులు, (ఒకరికళ్ళలోకి ఒకరు చూసుకుంటూ, పరిసరాలను కూడా మరిచిపోయి పరవశంగా గుసగుసలాడుకుంటున్న వాళ్ళను చూస్తే వాళ్ళు కొత్తదంపతులని ఇట్టే తెలిసిపోతుంది. అల్లరిగానవ్వే అతని కళ్ళు, మధ్యమధ్యన సిగ్గుతో వాలిపోతున్న ఆమెకళ్ళు, ఎరుపెక్కుతున్న ఆ బుగ్గలు- ఆ విషయాన్ని బలపరుస్తున్నాయి.) ఎదురు సీట్లో గుర్రుపెట్టి నిద్రపోతున్న ముసలాయన, రైల్లో కూర్చున్నా తమ సంసారపు గొడవలే మాట్లాడుకుంటూ మధ్యమధ్యలో కీచు

లాడుకుంటున్న మధ్యవయసు దంపతులు, సినిమా బొమ్మలు తప్ప ఇంకేమీ అక్కర్లేదేమోనన్నట్టు సినిమా వారపత్రికలో పూర్తిగా మునిగిపోయిన పాతికేళ్ల యువకుడు - తప్ప ఇంకెవరూ లేరు.

'హమ్మయ్య! అంతా ఎవరి గొడవల్లో వాళ్ళున్నారు. తనను గమనించేవాళ్ళు ఎవరూ లేరు.' అనుకుని తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకుంది ప్రమీల. మళ్ళీ బయటికి చూస్తూ కూర్చుంది. రైలు చాలా వేగంగా దూసుకుపోతోంది. స్తంభాలు ఒక్కొక్కటే వెనక్కి పరుగెడుతున్నకొద్దీ టెలిగ్రాఫ్ వైర్లు పైకీ, కిందికీ అవుతూంటే తమాషా అనిపించి వాటివంకే చూస్తుండిపోయింది.

కాసేపటికి అదీ విసుగుపుట్టి తిరిగి లోపలికి చూసింది ఆమె దృష్టి తనవైపుకు మళ్ళగానే మళ్ళీ చిరునవ్వు నవ్వాడు. అవ్యక్తి. జవాబుగా ప్రమీల కూడా నవ్వింది. హైదరాబాదులో ఆమె ఎక్కడుంటుందో, ఏం చదువుతూందో, ఏ కాలేజో అన్నీ అడిగి తెలుసుకున్నాడు ఆ వ్యక్తి. దారిలో ఏం కావాలన్నా నిస్సంకోచంగా అడగమని కూడా చెప్పాడు.

అప్పుడు చటుక్కున ఏదో స్ఫురించి అతన్నికేసి ఇంకోసారి పరీక్షగా చూసింది ప్రమీల. అవును, సందేహంలేదు ఇతన్ని తను ఇదివరకే ఎక్కడో చూసింది ఎక్కడ చూశానబ్బా? అని కాసేపు ఆలోచించేసరికి ఆమెకు జవాబు దొరికింది. ఇతన్ని తను నేరుగానే చూడలేదు, ఫోటోలో చూసింది.

ఆ వ్యక్తిపక్కన నాలుగైదు వారపత్రికలు, ఒకటి, రెండు మాసపత్రికలు, ఒక దినపత్రిక ఉన్నాయి. వాటిల్లోంచి ఒకటి తీసుకుని అతను తిరగేస్తుంటే తనుకూడా ఏవైనా పత్రికలు తెచ్చుకుంటే బాగుండే దనిపించింది. కానీ అవి కొనుక్కోడానికి అసలు తనకు టైమెక్కడిది? తను స్టేషను కొచ్చేసరికే రైలు కదలడానికి సిద్ధంగా వుంటాయే పోనీ అతన్నే అడిగితేనో ....?

ప్రమీల అడిగింది. అతను మొత్తం అన్ని పత్రికలనూ పేర్చి ఆమెకు అందించాడు.

"అయ్యబాబోయ్!" అంటూ అరిచినంత పనిచేసింది ప్రమీల. అతను అదిరిపడి ఆమెకేసి చూశాడు. గుసగుసలాడుకుంటున్న దంపతులుకూడా ఓసారి తమ లోకంనుంచి ఇవతలికి వచ్చి ఆమెకేసి ఆశ్చర్యంగా చూశారు. నిద్రపోతున్న ముసలాయన కూడా ఓసారి కళ్ళు తెరచి చూసి తిరిగి పడుకున్నాడు. మధ్యవయసు దంపతులు కూడా తమ కీచులాట మాని ప్రమీలకేసి ప్రశ్నార్థకంగా చూశారు.

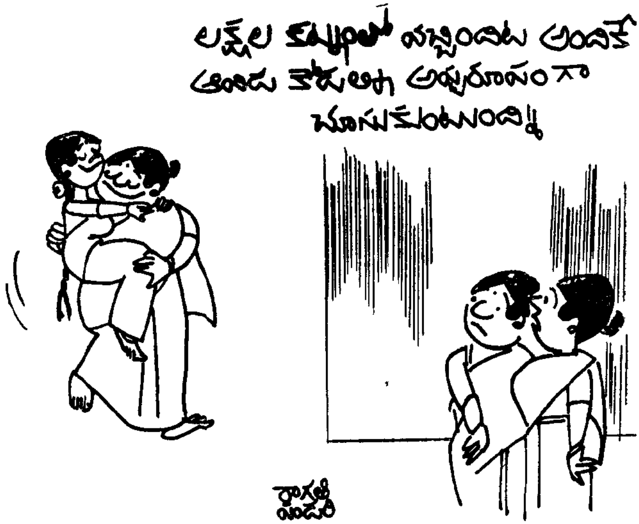

"ఏమైందండీ ...? ఎందుకలా అరిచారు?" కంగారుగా అడిగాడు అతను

ప్రమీల కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని ఆ పత్రికలకేసే చూస్తూ "ఈ పత్రికలన్నిటిలోనూ ప్రఖ్యాత రచయిత క్రాంతికుమార్ గారి కథలున్నాయి చూశారా?" అంది సంబరంగా.

"చూశాను. ఉంటేనేం?" చాలా మామూలుగా అన్నాడతను.

ప్రమీలకు కోపం వచ్చింది 'ఎంత తేలిగ్గా మాట్లాడుతున్నాడు? ఆ మహా రచయిత గురించి తెలియదు కాబోలు — అందుకే అలా అంటున్నాడు' అనుకుని "ఆయన రచనలు మీరు చదివారా?" అని అడిగింది అసహనంగా.

"ఆ.... చదివాను. ఒక్క అక్షరం పొల్లుపోకుండా ఆయన కథలన్నీ చదివాను." నవ్వుతూ అన్నాడు అతను.

ఆమె మొహం సంతోషంతో విప్పారింది. కళ్ళు తళుక్కున మెరిశాయి.

"అయ్యబాబోయ్ నిజంగానా?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"ఆయన రచనలంటే మీకు ఇష్టమా?" మామూలుగా అడిగాడు.

"అమ్మో.... ఇష్టమంటే అంతా ఇంతా కాదు, పడిచస్తాను. అబ్బ! ఎంత బాగా రాస్తారు కదండీ ఆయన?"

"ఆఁ .... ఫరవాలేదు. అప్పుడప్పుడు బాగా రాస్తాననుకోండి."

ఈ మాట అంటున్నప్పుడు అతని

పెదాలు విచ్చుకున్నాయి. తెల్లని పలు వరస తళుక్కున మెరిసింది. కళ్ళలో కాంతి ఇంకా ఎక్కువై ముఖం సంతో షంతో వెలిగిపోయింది.

అతను చటుక్కున లేచాడు. పైన పెట్టిన సూట్‌కేస్ తెరచి చిన్నసైజు పుస్తకాలు రెండు తీసి తన పక్కన పెట్టు కున్నాడు.

కుతూహలంగా అతన్నే చూస్తున్న ప్రమీల కళ్లు చటుక్కున ఆ పుస్తకాల వైపు మళ్ళాయి. వాటిమీదున్న రచయిత పేరు చూడగానే సంతోషం పట్టలేక పోయింది.

"అయ్యబాబోయ్ కాంతికుమార్ గారి కొత్త నవలలు. ఏమండీ... ఏమండీ ఓ సారి ఆ పుస్తకాలివ్వరూ? చూసిస్తాను"

బొయిలం చూసిన పసిపాపలా అమా యకంగా ప్రాధేయపడింది ప్రమీల.

అతనునవ్వుకున్నాడు.'అయ్యబాబోయ్' అనేది ఈమె ఊతపదం కాబోలు— అందుకే మాటిమాటికీ అదే పదాన్ని ఉప యోగిస్తోంది' అనుకున్నాడు మనసులో. వెంటనే జేబులోంచి పెన్నుతీసి ఆరెండు పుస్తకాల మొదటి పేజీల్లోనూ—

'కుమారి ప్రమీలకు,

అభిమానంతో—

ప్రాంతికుమార్.

అని రాసి ఆ రోజు తేదీరాసి ఇచ్చాడు.

అతను రాసింది చదవగానే ఆనందం పట్టలేక ఒక్క కేక పెట్టింది ప్రమీల.

ఏదో అఘాయిత్యం జరిగిపోయిం దేమోనన్నంత గాభరాపడిపోయి అందరూ వీళ్ళకేసే చూశారు.

మళ్ళీ అలాంటిదేం జరగనందుకు నిరాశపడి తిరిగి ఎవరి ధోరణిలో వారు పడ్డారు.

"మీరేనా కాంతికుమార్‌గారు! అబ్బ ....ఇవ్వాళ ఎంత మంచిరోజండీ....ఎంత అదృష్టమో....!" అంది ప్రమీల. తనకు కలిగిన సంతోషాన్ని వ్యక్తంచేయడానికి ఆమెకు మాటలే దొరకడంలేదు.

అతను నవ్వి "ఇందులో అదృష్టమే ముందండీ .. !" అన్నాడు.

"భలేవారే! నా అభిమాన రచయిత గారిని ఇంత దగ్గరగా, ఇంత సులభంగా చూడగలగటం అదృష్టంకాక మరేమిటి? అయినా మీరు చాలా కొంటెవారుసుమండీ! ఇంత సేపట్నుంచీ ఎదురుగుండానే కూర్చున్నారు గానీ మీరు 'ఫలానా' అని చెప్పారేమిటి? నన్నయితే అన్నీ వివ రాలూ అడిగి తెలుసుకున్నారు చక్కగా" బుంగమూతి పెట్టింది ప్రమీల.

అతను జవాబు చెప్పలేదు ఆమె మాటలకు ముగ్ధుడైపోయి అలాగే చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

ప్రమీల అతని కథలన్నీ చదివింది. అప్పుడప్పుడు అతనికి ఉత్తరాలు కూడా

రాసింది. కాపీ అతన్ని కలుసుకుంటానని గానీ, అతనితో ఇంతసేపు మాట్లాడతానని గానీ ఆమె కలలో కూడా అనుకోలేదు. ఇప్పుడు అనుకోకుండా అది జరిగేసరికి ఆమె ఉబ్బితబ్బిబ్బయి పోయింది.

అతనుకూడా ఇప్పుడు ఆమె గురించే ఆలోచిస్తున్నాడు. తనకు ఇదివరకు ఉత్తరాలు రాసిన అమ్మాయి ఈమేనన్నమాట! అనుకుంటున్నాడు. తన నవల చదివి మెచ్చుకుని, లేనిపోని పిచ్చి సందేహాలన్నీ వ్యక్తంచేస్తూ ఆమె రాసిన ఉత్తరాలకు తనూ పిచ్చిపిచ్చి సమాధానాలే రాశాడు. అయితే ఎవరో స్కూల్లో చదివే అమ్మాయి కావచ్చుననుకున్నాడే కానీ ఆమె కాలేజీలో చదువుకునేంత పెద్ద అమ్మాయి అని మాత్రం అనుకోలేదు ఆమె అందం, అమాయకత చూస్తున్న కొద్దీ తను రాయబోయే తరువాతి నవలలో ఇలాంటి నాయికనే సృష్టించాలనిపించింది. అంతలో రైలు వేగం తగ్గింది. ఏదో స్టేషను వస్తోంది కాబోలనుకుని బయటికి తొంగిచూసింది ప్రమీల. ఆమె ఊహ రైటే. రైలు నెమ్మదిగా స్టేషనులో ఆగింది.

కాఫీ, టీలవాళ్ళూ, పళ్ళూ, బిస్కెట్లు అమ్ముకునేవాళ్ళూ చెవులు చిల్లులుపడేలా కేకలుపెడుతూ ప్రతీ కిటికీమీదికి దాడి చేస్తున్నారు.

క్రాంతికుమార్ అరటి పళ్ళూ, యాపిల్సూ కొన్నాడు ప్రమీల వద్దంటున్నా వినకుండా ఆమెకూ కొన్ని ఇచ్చాడు. "వయసులో ఉన్న మీలాంటి అమ్మాయిలు బాగా తినాలి, తెలిసిందా!" యౌవ్వనంతో మిసమిసలాడుతున్న ఆమె శరీరంకేసి చూస్తూ అన్నాడు.

ప్రమీల సిగ్గుపడిపోయింది.

ఆ తరువాత ఉన్నట్లుండి అడిగింది. "అవును, మీ 'తారలు లేని ఆకాశం' నవలలో వస్తుందే ఆ సావిత్రి మీకెక్కడ కలిసిందండీ....?"

"సావిత్రా!" ఆశ్చర్యపోయాడతను. 'నవలలోని పాత్ర ప్రత్యక్షంగా వచ్చి తనతో కలవడమేమిటి?' అనుకుంటుంటే నవ్వు వచ్చింది. అయినా ఆమెను ఆట పట్టించాలని "ఇలాగే....ఇప్పుడు నువ్వు కలిశావు చూడు; ఆమె కూడా ఓసారి రైల్లోనే కలిసింది." అన్నాడు.

ప్రమీల మళ్ళీ బుంగమూతి పెట్టింది.

"ఛ! పోండి .... అన్నీ అబద్ధాలు. నిజంగా చెప్పండి ఎక్కడ తారసపడింది?"

"నిజమే చెబుతున్నాను ప్రమీలా.... ఇలాంటి చక్కని సాయంకాలం వేళ.... ఇలాగే రైల్లో .... నా ఎదురు సీట్లో కూర్చుని... "

ప్రమీల ఒళ్ళంతా చెవులు చేసుకుని శ్రద్ధగా వినసాగింది. అతను చెప్పే

ఒక్కో మాటా ఆమెకు వేదవాక్యంలా తోస్తోంది. అయితే రైలు చప్పుడు, గాలి రొదలో ఆ మాటలు సరిగ్గా వినిపించక పోవడంతో ఎప్పుడు వచ్చి అతని పక్కన కూర్చుందో ఆమెకే తెలియదు. ఆమె సీటుమీద పెట్టిన పుస్తకాల పేజీలు గాలికి టపటపా కొట్టుకుంటున్నాయి.

సావిత్రి గురించిన కథ చెబుతూ చెబుతూ మధ్యలో ఆగాడు క్రాంతికుమార్. చలిగాలికి ప్రమీల సన్నగా వణుకుతూండటం చూసి తన పక్కనున్న లాంగ్ కోటు తీసి ఆమెకు కప్పాడు అతను.

రెప్పపాటులో జరిగిపోయిన ఈ సంగతి ప్రమిలకు చాలా విస్మయం కలిగించింది. మళ్ళీ అంతలోనే చెప్పలేనంత సంతోషంకూడా కలిగింది.

తను అతిగా అభిమానించే, ఆరాధించే రచయితగారితో ఇంత సన్నిహితంగా ఉండటమే కాకుండా, ఆయనకోటు కప్పుకునే భాగ్యం కూడా కలిగినందుకు ప్రమీల ఎంతగానో మురిసిపోయింది. అదో రకమైన తన్మయత్వం ఆమెను ఆవరించేసింది:

అతను మాట్లాడుతూ, మాట్లాడుతూ తన భుజం మీద తట్టినా, చేతులను స్పృశించినా ఆమెకు ఏమీ అనిపించలేదు. అసలా విషయాన్ని పట్టించుకునే స్థితిలో కూడా లేదు ఆమె. సావిత్రి కథలో పూర్తిగా లీనమైపోయింది.

"మీరేమైనా చెప్పండి మాష్టారూ.... పెళ్ళయి, ఒక కొడుకు కూడా ఉన్న సావిత్రి ఎంత కళాకారిణి అయితే మాత్రం అలా భర్తనూ, కొడుకునూ వదిలి ఓ కళాకారుడివెంట వెళ్ళిపోవడం నాకేమీ నచ్చలేదు."

—అంతా విన్న తరువాత తన అభిప్రాయాన్ని వెలిబుచ్చింది ప్రమీల.

అతను చిరునవ్వు నవ్వాడు. "సావిత్రి చాలా ఉదాత్తమైన పాత్ర ప్రమీలా. హృదయంలేని భర్త, తల్లి అనే ఆప్యాయతలేని కొడుకు—యాంత్రికమైన జీవితం— ఎన్నాళ్ళని భరించగలదు చెప్పు? ఒక చల్లని మాటకోసం, కాసింత ఆప్యాయత కోసం పరితపించిపోయిన సావిత్రి మనసు సున్నిత మనస్కుడైన శ్రీధరమూర్తివైపు ఆకర్షించబడడంలో తప్పేమీలేదు. జీవితంలో విసిగి వేసారిపోయిన మనిషి సేదదీరే చోటుకోసం అన్వేషించడం సహజమే కదా! అయినా ఇవన్నీ అర్థంచేసుకునే వయసు కాదులే నీది." అని చెప్పి ముగించాడు.

— ఇలా మాటల్లోపడ్డ వాళ్ళిద్దరికీ సమయం గడిచిందే తెలియలేదు. రైలు ఒక్కో స్టేషనులో ఆగి ప్రయాణికులను దింపి, మళ్ళీ కొత్తవాళ్ళను ఎక్కించుకుని తన మానాన తను ముందుకు సాగిపోతూనే వుంది.

ప్రమీల కోటును ఇంకాస్త గట్టిగా లాగి కప్పుకోవడం చూసి "బాగా చలేస్తుందా!" అన్నాడు అతను జేబులోంచి సిగరెట్టు తీసి వెలిగిస్తూ.

అవునన్నట్టు తలూపింది ప్రమీల.

"అయితే సిగరెట్టు కాల్చు. వెచ్చగా ఉంటుంది."

"ఛీ! పాడు. ఆడవాళ్ళెక్కడైనా సిగరెట్టు కాలుస్తారేమిటి!" మొహం చిట్లించుకుని అంది ప్రమీల.

అతను నవ్వి సిగరెట్టు కాలుస్తూ మౌనంగా కూర్చుండిపోయాడు.

ప్రమీలకిదంతా కొత్తగావుంది. 'విలక్షణమైన ఈ అనుభవాన్ని తను జీవితాంతం అపురూపంగా దాచుకోవాలి.' అనుకుని తన్మయంగా కళ్ళుమూసుకుంది.

కాసేపటికి కళ్ళుతెరచి క్రాంతికుమార్ వైపు చూసింది. ఇప్పుడతని మొహంలో నవ్వులేదు. విషాదం, విచారం అలుముకుని వున్నాయి. బయటకి చూస్తూ దీర్ఘాలోచనలో మునిగివున్నాడు.

'ఇంతలో ఏమైందబ్బా!' అనుకున్న ప్రమీల అతని భుజంమీద చెయ్యివేసి కుదుపుతూ "ఏమండీ క్రాంతికుమార్ గారూ.... అలా వున్నారేమిటి! మాట్లాడరేం!" అంది.

"ఆఁ...." అంటూ అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు. మొహంమీదికి నవ్వు తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ "ఏమన్నావ్!" అని అడిగాడు.

"మీ రిప్పుడు కొత్తగా ఏంరాస్తున్నారు! అవి ఏ పత్రికల్లో పడతాయో చెపితే నేను కొని చదువుతాను " అంది.

"నే నిప్పుడు ఏమీ రాయడం లేదు ప్రమీలా__" అన్నాడు. అతని గొంతు బొంగురుపోయినట్టు అదోలా ధ్వనించింది.

"ఏం .... ఎందుకని!" ఆశ్చర్యపోయింది ప్రమీల.

"నా మనసేం బాగోలేదు."

ప్రమీల చటుక్కున లేచి నిటారుగా కూర్చుంది. ఆమె లేతహృదయం విలవిలాడిపోయింది. 'ఇంత గొప్ప రచయితకు మనసు బాగోకపోవడం ఏమిటి!' అనిపించింది ఆమెకు. తన చెవులను తానే నమ్మలేకపోయింది. ఆయన కంతటి కష్టాలేముంటాయి గనుక! బోలెడంత పేరు ప్రఖ్యాతులున్నాయి. కావలసినంత డబ్బుంది. కీర్తిప్రతిష్ఠలకేం లోటు లేదు. అలాంటప్పుడిక వ్యథ చెందడానికి కారణమేమిటి?

"మీరు నిజంగానే అంటున్నారా!"

"నిజం ప్రమీలా....ఒట్టు. పైకి ఇలా నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్నానే కానీ నాలో అంతా దుఃఖమే. జీవితంలో కష్టాలు తప్ప నా కింకేమీ మిగల్లేదు" అంటూ

కళ్ళజోడు తీసి చెమ్మగిల్లిన కళ్ళను రుమాలుతో తుడుచుకున్నాడు అతను.

ఆ దృశ్యాన్ని ప్రమీల చూడలేక పోయింది. ఆమె మనసంతా కలచివేసి నట్టు కాగా అతనివైపు బేలగా చూసింది.

"ఏం జరిగిందండీ? ఎలాంటి కష్టం వచ్చింది మీ కిప్పుడు?"

"ఎందుకో నేను రాయలేకపోతు న్నాను ప్రమీలా. ఇదివరకైతే కాగితం మీద పాళీ ఆనిస్తే చాలు-అక్షరాలు వాటంత టవే పుట్టుకొచ్చేవి. పేజీలు ఇట్టే నిండి పోయేవి. కానీ ఇప్పుడు ఎంతగా తల బద్దలు కొట్టుకున్నా ఒక్క అక్షరంకూడా బుర్రలో మెదలటం లేదు....అయిపో యింది. ఇంతటితో నాలోని రచయిత చచ్చి పోయాడు. నేనిక ఏమీ రాయలేను...."

ప్రమీలకు ఏడుపొచ్చినంతపనయింది. అతనిపట్ల చెప్పలేనంత సానుభూతి పుట్టుకొచ్చింది.

"మీరలా మాట్లాడకండి మాష్టారూ... నేను భరించలేను. మీరు రాయడం మానేస్తే మాలాటివాళ్ళంతా ఏమైపోవాలి చెప్పండి? అయినా మీకేం తక్కువైందని? ఇప్పుడు కొంచెం మనసు బాగోక పోవచ్చు. కానీ తరువాత మనసు కుదుట పడ్డాక రాయవచ్చుగా?" అంది.

అతను భారంగా నిట్టూర్పు విడిచాడు. "దీపావళి ప్రత్యేక సంచికలకు కథలు పంపమని కోరుతూ సంపాదకులు రాసిన ఉత్తరాలు చాలా ఉన్నాయి. కొన్ని పత్రి కలు అప్పుడే ప్రకటనలో నా పేరు ప్రక టించేశాయి కూడా....ఇప్పుడేం చేయాలో తోచకుండా వుంది. అదే నా చింత" అన్నాడు. అతని మొహాన ఆవరించిన విచారరేఖలు ఇంకా అలాగే వున్నాయి.

ప్రమీల మనస్సు తల్లడిల్లిపోయింది. అతని విచారానికి కారణమేమిటో తెలిస్తే బాగుణ్ణనిపించింది. 'మనిషి చూస్తే, ఆరోగ్యంగా, బాగానే వున్నాడు. ఇంట్లో ఇతనికి అందమైన భార్య పిల్లలు ఉండే వుంటారు. అవును, ఇద్దరు పిల్లలన్నా లేకపోతే ఏంబాగుంటుంది? ఒక అమ్మాయి ఒక అబ్బాయి వుంటేనే ఇంటికి అందం ఆనందం.

మనసులోనే అతని కుటుంబాన్ని ఊహించుకుంది ప్రమీల. అంతేకాదు అదే అతన్ని అడిగేసింది కూడా.

అతను ఉన్నట్టుండి పెద్దగా నవ్వాడు. "భార్య, పిల్లలు... వాళ్ళే వుంటే నాకీ వ్యథ ఎందుకు?" అన్నాడు మళ్ళీ అంత లోనే ఖిన్నుడైపోయి.

"అంటే?" అర్థంకాక అడిగింది ప్రమీల

"నా భార్య ఈ మధ్యనే నన్ను ఒంటరివాణ్ణి చేసి వెళ్ళిపోయింది...."

అతని మాట ఇంకా పూర్తికాకముందే

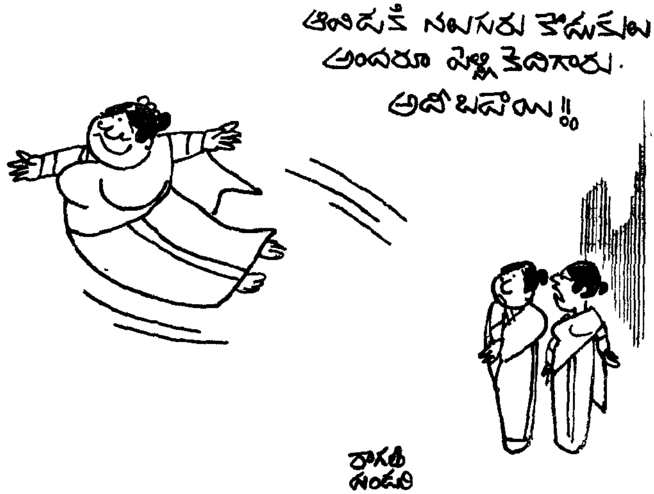

"అయ్యో పాపం!" అంది ప్రమీల. అప్పటికే ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. "మరి పిల్లలో?"

అతను విషాదంగా నవ్వాడు. "ఒక అబ్బాయి వున్నాడు. కానీ వాడికి పుట్టుకతోనే కళ్ళు లేవు" అని చెప్పడం ఆపి తల వంచుకుని మౌనంగా కూర్చున్నాడు.

వింటున్న ప్రమీల వెక్కి వెక్కి ఏడవడం మొదలెట్టింది. 'తన అభిమాన రచయితకు ఇన్ని కష్టాలా? నవలల్లోనూ, కథల్లోనూ ఎన్నెన్నో సుందర స్వప్నాలను చిత్రించగల రచయిత స్వయంగా ఇంతటి కష్టాలను అనుభవిస్తున్నాడా? అందమైన సన్నివేశాలను సృష్టించి పాఠకుల మనసులను ఉత్రూతలూగిస్తున్న మహారచయిత నిజ జీవితంలో ఇంతటి దుఃఖాన్ని భరిస్తున్నాడా?"

ప్రమీల అతికష్టంమీద ఏడుపు నాపుకుంది. తలవంచుకుని మౌనంగా కూర్చుని వున్న క్రాంతికుమార్‌ను చూస్తుంటే ఆమెకు కడుపు తరుక్కుపోయినట్టయింది. అతని భుజంమీద చెయ్యివేసి ఓదార్పుగా అంది. "మీ రిలా బాధపడుతుంటే నేను చూడలేనండి....కొంచెం ధైర్యం తెచ్చుకోండి." అంతకన్నా ఏం మాట్లాడాలో ఆమెకు తోచలేదు.

అతను తలెత్తాడు. బయటికి చూస్తూ- "నా కిప్పుడు ఎవరూ లేరు ప్రమీలా. నేను ఒంటరివాణ్ని. చిన్నప్పుడు తల్లిదండ్రులు పోయారు. ఇప్పుడు నన్ను ప్రాణాధికంగా ప్రేమించే భార్య పోయింది. ఇక నే నెవరికోసం బతకాలి చెప్పు? ఒక్కో-

సారి ఈ జీవితంమీదే విరక్తి పుడుతుంది నాకు. పరిగెడుతున్న రైల్లోంచి దూకి వచ్చిపోవాలనిపిస్తుంది." అన్నాడు.

ప్రమీల హడలిపోయి అతని చేతులు రెండూ గట్టిగా పట్టుకుంది. ఉద్వేగంతో గుండెలు ఎగిరెగిరి పడుతూండగా "వద్దు ....వద్దు, ఇలాంటి మాటలు మాత్రం ఇంకెప్పుడూ అనకండి." అంటూ ఒక సారి బయటికి చూసింది. అప్పటికే బాగా చీకటిపడడంతో రైలు కిటికీల్లోంచి పడే లైట్లవెలుగు చెట్లమీదుగా, పుట్టలమీదుగా పరిగెడుతోంది, మరోవైపు లోతయిన లోయ ప్రాంతాలు కనిపిస్తున్నాయి. ఆమెకు భయంతో ఒళ్ళు ఝల్లుమంది. అతని దుఃఖాన్నీ, బాధనీ నివారించగానికి తను ఏమైనా చేయగలదా?

"మీ రింత నిరాశపడిపోవడం ఏమీ బాగా లేదండీ.... మీకోసం నేనేం చేయగలనో చెప్పండి. మీ బాధను పోగొట్టటానికి నా వల్ల సాధ్యమైతే అంతకన్నా మరో భాగ్యం అక్కర్లేదు నాకు" అతనికి దగ్గరగా జరుగుతూ అంది ప్రమీల.

"పిచ్చిపిల్లా....నీవల్ల ఏమవుతుంది? ఇప్పుడిప్పుడే జీవిత ప్రాంగణంలోకి అడుగుపెడుతున్న ముగ్ధ యువతివి నువ్వు." అన్నాడు అతను.

ప్రమీలకు ఉక్రోషం పుట్టుకొచ్చింది. తననింకా చిన్నపిల్లగా భావించుకున్నందుకు అతనిమీద కోపంకూడా వచ్చింది "ఏం .... నావల్ల ఏమీ కాదనుకుంటున్నారా? మీరు ఒప్పుకుంటే మీరు పోగొట్టుకున్న మనశ్శాంతిని తిరిగి పొందేలా చేయగలను. మీ కష్టసుఖాల్లో పాలుపంచుకుని మీ రచనలకు స్ఫూర్తి నివ్వగలను... మీ అబ్బాయిని తల్లిలా చేరదీయగలను."

ఆవేశంతో చెప్పుకుపోతున్న ప్రమీల వైపు నోరు తెరచుకుని చూస్తుండిపోయాడు అతను.

ఆమె మాటలను నమ్మలేనివాడిలా మళ్ళీ మళ్ళీ అడిగాడు. "నిజంగానా? నిజంగానా ప్రమీలా? బాధతో రగులుతున్న నా హృదయానికి ఊరట కలిగించగలవా?"

ప్రమీల అతని గుండెలమీద తలవాల్చి గుసగుసలాడుతున్నట్టుగా "నిజమే చెబుతున్నానండీ.... మా యింట్లో ఎవరేమన్నా సరే. అందర్నీ ఎదిరించైనా, కాలేజీ చదువు మానేసైనా మీ జీవితంలోకి ప్రవేశిస్తాను" అంది. ఇంకా ఏమేమో చెప్పాలనుకుంది కానీ మాటలు దొరక్క మౌనం వహించింది.

అతను అంతకంతకూ కౌగిలి బిగిస్తున్నాడు. ఆమె తలమీద, బుగ్గలమీదా, మెడమీద పెదవులతో సున్నితంగా ముద్దు పెట్టుకుంటున్నాడు.

ఆ మధురానుభూతిలో మైమరిచి

పోయింది ప్రమీల. తను అమితంగా ఆరాధించే వ్యక్తి జీవితంలో పాలుపంచుకోబోతున్నందుకు తన జన్మ తరించినట్టనిపించింది.

ఇద్దరూ ఎంతోసేపు అలా మైమరచి కూర్చుండిపోయారు. తమ చుట్టూ మనుషులున్నారనీ, వారు తమవైపే కుతూహలంతో, ఆశ్చర్యంతో చూస్తున్నారనీ వారి కాక్షణంలో తలపుకే రాలేదు వారిద్దరి మనసులనూ మౌనమే ఏకంచేసింది.

* * *

తెల్లవారింది రైలు హైదరాబాదు చేరుకుంది. క్రాంతికుమార్‌ని వదలి రైలు దిగుతున్నప్పుడు దుఃఖం పెల్లుబికి వచ్చింది ప్రమీలకు.

అతను ఆమెకేసి జాలిగా చూస్తూ– "పిచ్చిదానా.... ఎందుకు ఏడుపు? మనం మళ్ళీ కలుసుకోమా ఏమిటి?" అని ఓదార్చాడు.

"అది కాదండీ.... ఎంత బాధలో మళ్ళీ మీరు ఒంటరివారై పోతున్నారు కదా అని...."

ఆమె మాట ఇంకా పూర్తికాకముందే అతను పకపకా నవ్వేశాడు. మళ్ళీ మళ్ళీ నవ్వుతూ– "అయ్యోరామ అదంతా నిజమనుకుంటున్నావా ఏమిటి కొంపదీసి? పిచ్చిపిల్ల! ఊరికే కాలక్షేపానికి ఓ కథ కల్పించి చెప్పానంతే. నిన్ను ఓ ఆట పట్టిద్దామని. ఎలా వుందంటావు? నవల రాస్తే బాగుంటుందా?" అన్నాడు

అతని మాటలు వినగానే ఆమె మొహం విప్పారి ఆనందం వెల్లివిరిసింది. అంతలోనే మొహం చిట్లించి, "ఆట పట్టించడానికి నేనే దొరికానా మీకు? ఎంతగా నమ్మేశాను మీ మాటలు? మీ రచయితలంతా ఇంతేనా?" అని చిన్నబుచ్చుకుంది.

"కోపం తెచ్చుకోకు పమ్మీ.... నిన్ను తొలిసారి చూడగానే ఎందుకో నాలో ఓ విధమైన ఆత్మీయభావం చోటుచేసుకుంది. చేసుకుంటే నీలాంటి అమ్మాయినే పెళ్ళి చేసుకోవాలని నిశ్చయించుకున్న మాట వాస్తవం. నువ్వు నా అభిమానివి అని తెలుసుకున్న తరువాత ఇక నువ్వు నా దానివి అవుతావని నిర్ధారణ చేసుకున్నాను. నిన్ను వలపించుకోడంలో భాగంగా ఓ చిన్న నాటకం ఆడాను. నాటకం అనడం కన్నా నీకో పరీక్ష పెట్టాను అంటే సరిపోతుంది ఆ పరీక్షలో నువ్వు నెగ్గావు. నీ మనసులో ఉన్న విషయాన్ని నీ నోటినుంచే చెప్పించాను. ఇదంతా నిన్ను నాదాన్ని చేసుకోడానికి ఆడిన చిన్న నాటకం, అంతే. నాకు పెళ్ళి కాలేదు ప్రమీలా! నన్ను క్షమించు. నువ్వే నా కాబోయే అర్ధాంగివి" అన్నాడు.

ప్రమీల కళ్ళు విప్పారాయి. తన అభిమాన రచయితకి ఇంకా పెళ్ళే కాలేదన్న విషయం ఆమెను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసేసింది. ఏదో పెద్ద నిధి దొరికినంత సంబరపడిపోయి ఒక్క ఉదుటున పరుగెత్తుకొచ్చి అతన్ని కౌగలించుకుంది రైలు దిగుతున్న ప్రయాణీకులంతా గబుక్కున ఆగిపోయి వారివైపే చోద్యంగా చూస్తూ నిలబడిపోయారు.